Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Oktober 1880. 30te Aargang.

Pionersdagen.

Den 33te Aarsfest. — Stor Jubel og Højtidelighed.

(Fra «Deseret News.»)

(Fortsat fra Side 8.)

Tjenesten i Tabernaklet

begyndte Kl 11½ Form., til hvilken Tid Huset var fyldt til det Yderste, idet omtrent 15,000 Personer deltoge i Festlighederne, medens mange Tusinder maatte blive udenfor. Bygningen var for denne Lejlighed bleven dekoreret paany og afgav i Sandhed et prægtigt Skue. I den vestre Ende paa hver Side af det store Orgel, saae man Fremstillingen af Utah, saaledes som Pionererne fandt det i 1847 og som det er for Nærværende. Syd for Orgelet var en Lund af Fyrretræer og sage brush* med udstoppede Figurer af Hjorte, Bøfler og andre vilde Dyr, som kunde ses mellem Grenene. I Nærheden deraf var oprejst et Indianertelt, foran hvilket sad en lamanitisk Familie, klædt i en karakteristisk Dragt. Ovenover det Hele stod „1847" med store Tal. Lige over for, paa Orgelets nordre Side, var en smagfuld Fremstilling af et nymodens Beboelseshus, med hvide Gardiner, Stole, Sofaer osv. synlige gjennem Dørene og Vinduerne, medens der foran og omkring Huset var en frodig Vært af forskjellige Slags Planter og Blomster, der tilsammen dannede en dejlig Løvhytte, i hvilken der sad flere smukt klædte Damer og Børn. Lige foran var et lille Springvand i fuld Gang. Alt dette havde Aarstallet „1880" til Overskrift, ligeledes med store Tal. Ovenover begge Fremstillinger var Unionsflaget anbragt. Foran og nord for Orgelet var der opstillet to store Portræter af Præsident Young. Koret og Talerstolen havde man ladet beholde sit sædvanlige Udseende, med Undtagelse af Biskoppernes Forhøjning, der var skjult af en stor Platform, som var bleven opført foran den Skillevæg, der adskiller Forhøjningerne fra Forsamlingen. Det Løvværk,

* En for den amerikanske Ørken særegen Slags Malurt.

der tidligere hang ned fra Balkonen, var bleven ombyttet med en Feston af friske Fyrrekviste. Paa Kapitælerne af de Søjler, der bære Galleriet, var forskjelligfarvede Bogstaver, der dannede Ordene: „Gud velsigne vort Bjærghjem." Midt i Forsamlingen var opstillet en stor Fontæne, hvorfra Vandet sprang uafbrudt saa længe Højtidelighederne varede. Den fra Bygningens Centrum store nedhængende Blomsterkrone var smykket med en Mængde Unionsflag, medens den øvrige Dekoration under Loftet forblev uforandret. Udsmykningen af det Indre, der altsammen var saa skjønt og smagfuldt, var udført af Damekomiteen for Dekorationen, assisteret af andre Damer fra forskjellige Wards, som beredvilligt efterkom Anmodningen om Hjælp.

Bygningens Indre var afmaalt saaledes, at Publikum og de forskjellige Afdelinger af Processionen havde hver faaet sin Plads anvist. Hele Galleriet, med Undtagelse af to Afdelinger i den vestre Ende, benyttedes af det store Publikum. Midt paa Platformen, foran Forhøjningen, var stillet et Bord, hvorfra Forhandlingerne ledtes af Joseph E. Taylor, der var Ceremonimester. Paa hver Side af ham var anbragt Sæder, som optoges af Pionererne, og paa begge Sider af dem havde de 24 Par, der repræsenterede Dagen, deres Plads. Af disse vare Damerne paa den nordre og Herrerne paa den søndre Side. Den anden Række Bænke benyttedes af de tilstedeværende Medlemmer af Zions Lejr og bag ved dem sad Medlemmerne af Mormonbataillonen. Nærmest bag disse sad Repræsentanterne for de forskjellige Nationer. Paa den nordre Side af Platformen sad Personerne fra den dramatiske Pragtvogn, og paa den søndre Side de fra Undervisningens Vogn, begge i maleriske Grupper. Præsident Taylor og Apostlene, Stavspræsidenterne, det præsiderende Bispedømme og andre af Præstedømmets Autoriteter benyttede deres sædvanlige Sæder paa Forhøjningerne. Den kvindelige Hjælpeforening havde Plads lige vest for Hurtigskrivernes Forhøjning, der stod paa sit sædvanlige Sted. Sangkoret tilligemed Croxalls Hornmusikkorps havde ligeledes sin sædvanlige Plads umiddelbart foran Orgelet. Paa hver sin Side af Forhøjningen var 10de Wards og Beesleys Musikkorps. De andre Dele af Processionen vare anviste Sæder paa Tilhørerpladsen. Medens Folket strømmede ind, spillede Beesleys Musikkorps flere udvalgte Numre.

Forsamlingen blev kaldet til Orden af Dagens Signalblæser, Chas. M. Evans, der blæste et Signal paa Pionerernes gamle Horn, som benyttedes under Rejsen over Sletterne. Tabernaklets Sangkor afsang derpaa den smukke Hymne: „O praise God, all ye nations."

Ældste George Q. Cannon opsendte dernæst følgende

Bøn:

O Gud, vor evige Fader; vi dine Børn have forsamlet os i Dag for at fejre en Fest til Erindring om dit Folks Pionerers Ankomst til denne Store Saltsødal, og vi komme frem for Dig, vor himmelske Fader, ved denne Lejlighed med Hjærtet fuldt af Taknemmelighed og Pris for al den Godhed og Miskundhed, som Du har bevist os, dit Folk, siden dine Tjenere betraadte denne Dal. Vi føle os ved denne Lejlighed tilskyndede til at bøje os i Ydmyghed for Dig for dine mange og store Velsignelser, som Du har tildelt os, dine Tjenere og Folk. Du har ledt dit Folk frem og har grundfæstet dem i disse Bjærge. Du har beskyttet dem mod deres Fjender. Du har ladet dem, som vare adspredte, dem, som bleve berøvede deres Ejendele, som bleve

drevne af Pøbelen, som maatte flygte for grusom Forfølgelse, blive et stort og talrigt Folk, til Opfyldelse af de Profetier, som Du inspirerede dine Tjenere til at udsige, baade før de kom her til og medens Du førte Dem hid. Naar vi, o Fader, skue tilbage paa de henrundne Aar og naar vi sammenligne Fortiden med Nutiden, da erkjende vi, at vort Sprog er alt for ufuldkomment til at kunne udtrykke vore Hjærters Tanker og Bevægelser. Men Du kjender vore Følelser, Du kjender de hemmelige Tanker, som gjennemkrydse vort Indre, og Du kan skue ned fra Himmelen, din hellige Bolig, og se os samt antage vor Tilbedelse paa denne Dag. Du har sparet mange af dine Tjeneres Liv og ladet dem skue denne store og herlige Dag. Vi bede Dig, at Du fremdeles vil beskytte dem, ja, disse Fædre og Mødre i Israel, som i din Kirkes tidligere Dage vare beskjæftigede med at lægge Grundvolden til dit Værk her paa Jorden, dine Tjenere og Tjenerinder, som boede i Kirtland, som boede i Missouri og Illinois, dine Tjenere, som udgik i Zions Lejr, dine Tjenere, som gik ud med Batallionen, dine Tjenere, som udgjorde Pionerernes Skare, der ledede Vejen tværs over Ørkener og Sletter til dette Bjærghjem, som Du har beredt for dit Folk. Spar deres Liv, o Fader; velsign dem og deres Børn efter dem; og dine Tjenere, som have været trofaste til Sandheden i den henrundne Tid, lad dem aldrig, saa længe Tiden vedvarer og Jorden staar, mangle Mænd af deres egen Slægt til at staa frem for Dig, iklædte det hellige Præstedømme og opfyldende deres Pligter som dine Tjenere iblandt Folket. Vor Fader, vi takke Dig fordi Du har ledt os her til. Vi takke Dig, at Du har ladet alle Ting være saa gunstige for os, som Tilfældet har været i den henrundne Tid, saa at Du, uagtet de Ugudeliges Bestræbelser for at ville tyrannisere over dine Hellige og paalægge dem tunge Byrder, dog har bevaret os og opholdt os som et frit Folk, nydende en Frihed, som vi kunne paaskjønne, naar vi sammenligne den med Fortidens Forfølgelser og Undertrykkelser. Vi fryde os paa denne Dag, vor Fader, over den Frihed og det Privilegium, som vi nyde ved saaledes at kunne samles tilsammen ved denne Lejlighed og i denne Procession, som dit Folk har ordnet til Minde om denne Dags Betydning og Oprindelse, og for at udtrykke deres Fryd og Glæde i Dig, vor Fader i Himmelen, for hvad Du har gjort for dem. Vi bede Dig, vor Fader, at dit Folks Frihed fra denne Dag af maa vedblive at tiltage, at Undertrykkelse maa ophøre, at ethvert Aag, som vore Fjender søge at paalægge os, maa blive brudt, at enhver Lænke maa sønderbrydes, og at dette Land, som Du har velsignet i en saa vidunderlig Grad, og som Du har gjort frugtbart samt dannet til et behageligt Opholdsted for Mennesker og Dyr, maa blive et fuldstændig Frihedens Land for alle dem, som ønske at leve i Overensstemmelse med Frihedens sande Principer, at Retfærdighed maa blive fremherskende, Synd og Uretfærdighed blive undertrykt, og at de Sagtmodige, Ydmyge og Fattige maa faa deres Rettigheder og nyde dem, ligemeget hvad deres Tro og Anskuelser end maa være, ligesaa vel som de Rige, de Stolte og Hovmodige og dem, som vilde undertrykke deres Medskabninger, dersom de havde Magt dertil. Tilsted, vor Fader, at disse Velsignelser maa blive os tildelte, og at dette Land maa i Fremtiden være mere gunstigt for Udviklingen af ethvert Princip, som tilhører god Regjering og sand Retfærdighed, end det har været i den henrundne Tid,

og at dit Folk maa voxe og tiltage i Antal samt udbrede sig til højre og til venstre, indtil disse Bjærges Dale blive opfyldte af de Retfærdiges Sæd, af Mænd og Kvinder, som ville skatte Sandhed og Dyd, Retskaffenhed, Retfærdighed og Patriotisme mere end deres eget Liv, og som trods alle Farer ville bevare disse Principer for dem selv, deres Børn, deres Efterkommere og Menneskeslægten i Almindelighed. Vor Fader, som er i Himmelen, vi føle os paavirkede til paa denne Dag at prise dit store og hellige Navn i denne Forsamling af Folk. Vi bede Dig, vor Fader, at Du vil modtage vort Hjærtes inderlige Tak, fordi Du tillader os at skue denne Dag, der staar saa herlig i dit Folks Minde. Og vi bede Dig, at Du vil velsigne denne Dags Forhandlinger her i dette Tabernakel, at Du vil lade din Helligaand hvile over dem, som skulle tale, synge og spille, samt over Enhver, som skal gjøre Nogetsomhelst for at bidrage til denne Dags Glæde. Vi indvie denne Forsamling til Dig. Vi indvie til Dig, vor Fader i Himmelen, alt hvad vi have, med en Kundskab om, at vi ere dit Folk, at Du er vor Gud, vor Fader, vor Beskytter og vor Skaber. Vi indvie vore Hustruer og Børn, vore Jorder, disse Dale og Bjærge, disse krystalklare Floder og Bække, disse vore private Boliger samt de Bygninger, der benyttes til dit Folks Gudsdyrkelse og Skoleundervisning. Vi indvie alle disse Ting til Dig, tillige med alt hvad vi eje, og anraabe Dig, vor Fader, at Du ved denne Lejlighed vil antage denne Indvielse; lad din mægtige Arm omgive og beskytte os i Fremtiden, ligesom i Fortiden, saa at vi formedelst vor Renhed og vor Lydighed til dine Love og Befalinger maa blive et stort og mægtigt Folk. Alt dette bede vi Dig om, vor Fader, i vor Herres og Forløsers Jesu Kristi Navn. Amen.

Efter Bønnen gjengav Croxalls Musikkorps et smukt Udvalg af Nationalmelodier paa en fortrinlig Maade, og lønnedes med livligt Bifald.

Apostlen Wilford Woodruff stod derefter frem og holdt følgende Tale om

Zions Lejr, Mormonbatallionen og Pionererne:

Jeg fremstaar for at gjøre nogle Bemærkninger angaaende tre Klasser af Mænd, som findes i denne store Forsamling i Dag, nemlig de Overlevende af Zions Lejr, Mormonbatallionen og Pionererne. Historien om hvilkensomhelst af disse tre Klasser vilde fylde et helt Bind, og det vilde fordre en Tale paa over en Time til blot at give et kortfattet Omrids af deres Rejser og Arbejder, men Dagens Program vil kun tillade mig at benytte nogle faa Minutter til hver enkelt Klasse.

Jeg vil først tale om Zions Lejr. I 1833 bleve Guds Hellige uddrevne fra Jackson County, Missouri, af en lovløs Pøbel. Nogle bleve myrdede, Andre bleve grusomt piskede og atter Andre bleve tjærede og fjedrede; deres Huse bleve brændte, deres Ejendomme ødelagte, og de bleve drevne over Floden, pengeløse og næsten blottede for Alt. Raadet i Zion udstedte da en Opfordring til Folket om Frivillige til at rejse til Kirtland, 1000 Mil borte, for af Profeten Joseph at faa Raad om hvad de skulde gjøre. Parley P. Pratt, der tillige med sin Familie var blottet for alle jordiske Underholdningsmidler, og Lyman Wight, hvis Hustru laa ude i Skoven ved Siden af en Træstamme med et Barn, 3 Dage gammelt, uden Føde, Ly eller tilstrækkelige Klæder, tilbøde sig at ville gaa for at indhente Raad af Guds Profet. Medens de uddrevne Hellige laa i denne sørgelige

Stilling, indtraf, Natten mellem den 12te og 13de Novbr., en af de mærkværdigste og mest storartede Meteorregn, som man nogensinde har kjendt.

Da Ældsterne Pratt og Wight ankom til Kirtland, fortalte de deres sørgelige Historie til Profeten Joseph, som adspurgte Herren om hvad han skulde gjøre. Herren bød ham at samle Styrken af Guds Menighed, Kirkens unge og middelaldrende Mænd, og gaa til Missouri med dem for at befri Zion (Se Pagtens Bog 101 Stk.; ny eng. Udgave 103 Stk.) Det var Guds Villie, at han skulde samle 500 Mænd, men Rejsen maatte ikke foretages med mindre end 100. Herrens Hellige samlede derpaa 205 Mænd, af hvilke de fleste begyndte Rejsen fra Kirtland i Foraaret 1834. Dette var den første Gang, jeg nogensinde saae Profetens Ansigt eller nogen af disse Medlemmer af Zions Lejr. Vi bleve organiserede i Kompagnier paa ti, med en Kaptejn over hvert, og Herrens Profet overtog selv Ledelsen over Selskabet, medens det under Navn af Zions Lejr rejste omtrent 1000 Mile fra Kirtland, Ohio, til Clay County Missouri.

Tiden i Dag tillader mig ikke at gjengive ret meget af denne Rejses Historie, men Herrens Raad og Ord gjennem hans Profet og deres Opfyldelse, samt vore Glæder og Sorger i Forbindelse med disse Scener og Tildragelser, ere dybt indpræntede i vore Hjærter, og Historien derom vil leve i Tid og Evighed. Vi bleve for flere hundrede Mile fulgte af Spioner, der søgte at udfinde Formaalet for vor Mission. Vi havde i Lejren flere Drenge, af hvilke George A. Smith var en af de yngste. Naar de kunde komme til at tale med ham alene, havde de altid en Mængde Spørgsmaal at give ham, thi de syntes, han saae enfoldig nok ud til at de kunde faa den forønskede Underretning af ham. Følgende Spørgsmaal bleve ofte rettede og besvarede:

„Hvor er Du fra, min Dreng?"

„Fra Østen."

„Hvor rejse I hen?"

„Til Vesten."

„Hvad rejse I for?"

„For at se hvor vi kunne faa det bedste og billigste Land."

„Hvem er Eders Anfører?"

„Undertiden En og undertiden en Anden."

„Men hvad er Navnet?"

„Kaptejn Wallace, Major Bruce, Orson Hyde, James Alred" etc.

Dette var omtrent al den Besked, Spionerne fik af Nogen fra Lejren, naar de spurgte dem ud.

Eftersom vi nærmede os Clay County, Missouri, bleve Beboerne af Jackson County meget urolige, og en Færgebaad med 12 Mænd sejlede over Missourifloden til Clay County, hvor de i Liberty Raadhus sammenkaldte et Møde af Indbyggerne og holdt opflammende Taler for at ophidse Folket til at gaa ud og ødelægge Mormonlejren. Men Indbyggerne af Clay County følte sig ikke tilbøjelige til at gjøre det. Samuel C. Owen og James Campbell vare Ledere for dette Jackson County Selskab. Campbell svor, at „Ørne og Høge skulde æde hans Kjød, dersom han ikke inden to Dages Forløb ganske havde ødelagt Joe Smith og hele hans Hær." Disse tolv Mænd gik tilbage til Færgebaaden og gjorde Forsøg paa at sætte over Floden, efter at Mørket var faldet paa, men da de vare komne omtrent midt paa Floden, sank Baaden, som om den havde været af Bly, og syv af de tolv druknede. Owen drev omtrent fire Mile ned ad Floden med Strømmen og landede omsider paa en Ø. Da han mærkede, at han ikke kunde naa Flodbreden med sine

Klæder paa, afklædte han sig, svømmede fra Øen ved Daggry og kom endelig i Land aldeles nøgen. Idet han søgte at finde Vej, vandrede han gjennem et Buskads af høje Nælder, og da han naaede Vejen, lagde han sig ned ved en Træstamme næsten helt forkommen af Kulde og i store Smerter af Nældernes Brænden paa hans nøgne Lemmer. Efter en Stunds Forløb erholdt han af en Kvinde, som kom ridende forbi, et Shawl til at skjule sin Nøgenhed med, indtil han kunde komme frem til et Hus. Saaledes blev han overbevist om, at der var hverken Fornøjelse, Tilfredsstillelse eller Penge at vinde ved at stride imod Mormonerne. Omtrent tre Uger senere fandtes Campbells Skelet fire eller fem Mile ned ad Floden paa en Bunke Drivtømmer, idet Ørne, Høge, Ravne, Krager og andre vilde Dyr havde ædt Kjødet fra Benene og Øjnene ud af deres Huller, i Overensstemmelse med hans egen ugudelige Forudsigelse. Saaledes fandt han det Ord at være sandt, hvor der siges: „Med hvad Maal I maale, skal Eder igjen tilmaales."

Desuagtet blev der samlet en Pøbelhob i Jackson County, bestaaende af baade Hestfolk og Fodfolk, som gik over Floden ind i Clay County i den Hensigt at angribe og ødelægge os. Vi havde lejret os paa den østre Side af Fishing River, i Nærheden af et Baptist Kapel, og her havde de bestemt sig til at levere os et Slag. Vejret var klart og ikke en Sky saas paa Himmelen. Saasnart vi havde faaet vore Telte opslaaede, rede to Mænd gjennem vor Lejr; de bandede forfærdeligt og svor, at vi skulde blive et Helvedes Bytte før Morgen. Da de rede ud af Lejren, viste der sig i Nordvest en lille Sky, der begyndte at udfolde sig ligesom en Rulle, og snart var Himmelen overtrukket med kulsorte Skyer. Nogle faa Minuter senere flammede Lynene, Tordenen buldrede og Regnen faldt i Strømme, ledsaget af en frygtelig Hagl, der snart bedækkede Jorden med et hvidt Dække. Nogle af Haglstenene vare paa Størrelse med Stæræg. Vi maatte alle flygte ind i Kapellet for at finde Beskyttelse. Profeten Joseph var iblandt de Sidste, som kom ind. Floden, som man næsten kunde gaa tørskoet over den Gang, vi lejrede os, steg tyve Fod, saa at ingen Fjende kunde naa os fra Vest, og Rytterne, som kom fra Øst, maatte flygte ind i et Skolehus og hvorsomhelst de kunde finde Ly mod Haglene, der faldt paa dem. Deres Heste løbe løbsk paa Grund af Stormen og Haglene og spredtes mange Mile omkring i Skoven med deres Sadler og Bidsler paa; de bleve ikke fundne førend mange Dage derefter. Der fortaltes, at Hestfolkets Anfører havde sagt, at det var forunderligt at de aldrig kunde gjøre Forsøg paa at ødelægge Mormonerne, uden at der jo skulde komme en forbandet Haglstorm eller en eller anden forbandet Ting til at forhindre det. Men vi vare taknemmelige til Herren, fordi han havde stridt for os og befriet os, samt for at vore vore Fjender derstedes ikke oftere gjorde Forsøg paa at angribe os.

Et Par Dage derefter (22de Juni) blev den bekjendte Aabenbaring ved Fishing River given, som er nedskreven i Pagtens Bog, 102 Stk. (ny eng. Udg. 105 Stk.) Fra den Dag af bleve Folkenes Hjærter i Clay County blødgjorte, hvorfor vi fortsatte vor Rejse ind i Countiet og lejrede os tilsidst paa Broder Burgetts Landejendom; her gjennemgik vi, til Opfyldelse af Herrens Ord gjennem Profeten Joseph, skrækkelige Lidelser*,

* Lejren led nemlig frygtelig af Kolera og 17 af Brødrene døde.

hvilke aldrig vil kunne glemmes af noget Medlem af Zions Lejr.

Efter nogle faa Dages Ophold og efter at have ordnet Kirkens Anliggender i Jackson County, vendte Profeten Joseph tilbage til Kirtland, tillige med saadanne Medlemmer af Zions Lejr, som havde Familier, medens de, der ikke vare gifte, forbleve i Missouri, indtil de gik ud i andre Dele af Landet for at prædike Kristi Evangelium. Den Erfaring, som Medlemmerne af Zions Lejr vandt paa denne Rejse, er af større Værdi end Guld, og Historien derom vil nedarves gjennem alle tilkommende Slægter.

I Forbindelse med disse faa Ord ønsker jeg at sige til de Overlevende af Zions Lejr: Lader os være tro til Gud, tro til vore Pagter, tro til alle Jesu Kristi Evangeliums Principer og tro til Guds Kirke og Rige, indtil vi have fuldkommet vort Vidnesbyrd her i Kjødet til Guds og Menneskers Ære, saa at vi alle paa Opstandelsens Morgen maa møde hverandre som trofaste Medlemmer af Zions Lejr.

En Levning af Mormonbatallionen er nærværende hos os i Dag. Medens vi efter Uddrivelsen fra Nauvoo befandt os paa Vejen til Klippebjærgene, forlangte vor Regjering os til at tilvejebringe en Batallion paa 500 Mand til at deltage i vort Lands Krig mod Mexiko. Denne Opfordring var i Forhold til Mormonlejrens Størrelse ti Gang større end det, man forlangte af nogen anden Del af vor Nation, og dette tillige medens vi befandt os i Ørken i et Indianerland. Enten nu vor Regjering forventede at vi vilde efterkomme Opfordringen eller ikke, skal jeg ikke sige, men jeg tror vi have god Grund til at antage, at Planen var lagt af visse Personer for at afstedkomme vor Ødelæggelse, dersom vi ikke efterkom Opfordringen. Præsident Young sagde: „Ja, vi ville tilvejebringe denne Batallion, selv om vi maa tage den aldeles af vore Ældsters Kreds?" Og Batallionen paa 500 Mand blev bragt paa Benene og de ni Tiendedele af den vare ogsaa Ældster af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige De bleve udmynstrede og toge afsted paa deres ejendommelige Felttog, efterladende deres Hustruer og Børn, Kreaturer og Vogne, samt deres aldrende og svage Venner paa de øde Sletter, udsatte for den største Fare for de Vilde, som omringede dem. Det tog Hovedstyrken af vor Lejr. Vi maatte afstaa næsten alle vore Kuske; iblandt Andre lod jeg alle mine gaa med. Iblandt deres Antal var James Ferguson, som jeg fik ansat som Historieskriver for Kompagniet A, der stod under Kaptejn Hunts Kommando; han skrev tillige mer eller mindre for hele Batallionen.

Denne Batallion af „Mormon Ældster" modtoge Apostelskabets Velsignelser, og Medlemmerne begyndte deres Pilgrimsrejse muntre og glade, idet de forstode, at de ligesom Væderen i Busken skulde tjene som et Offer for Israels Frelse. Det dannede et af de ny og besynderlige Træk af den sidste Uddeling, thi aldrig siden Verdens Begyndelse har det været kjendt, at 500 Israels Ældster, bærende det melkisedikske Præstedømme, ere udgangne i Krig for en Nation, som havde bortdrevet dem af dens Midte ud i en frygtelig Ørken for at omkomme af Hunger eller blive dræbte af Bjærgenes og Sletternes Vilde, og dette endog for deres Religions Skyld.

(Fortsættes paa Side 27.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

Kirkens aandelige Enighed.

Kirkens aandelige Enighed er en Gjenstand af overordentlig stor Vigtighed. De Hellige som et Samfund kunne ikke være antagelige for den Allerhøjeste, naar Uenighed existerer iblandt dem. Dette har ikke Hentydning til Individer, men til Kirken som et Hele; thi medens et Folk som et Samfund betragtet undertiden ikke bliver fuldkommen anerkjendt af Herren, kan der findes mange Personer deri, som staa retfærdiggjorte for Guds Aasyn.

At Herren ikke kan anerkjende Noget, hvori Uenighed og Splid er fremherskende, er ganske klart. Han kan ikke antage det, som er fejlagtigt og forkert, og Mangel paa Harmoni og Enighed er netop Bevis for Tilstedeværelsen af saadant. Sandheden kan aldrig blive uenig med sig selv, men vil derimod altid sammensmelte ligesom den harmoniske Gjengivelse af et vel komponeret Stykke Musik, naar enhver Deltager forstaar og udfører sin Part med mesterlig Duelighed og Fuldkommenhed.

Ethvert Medlem af Kirken burde være vejledt af en saadan Aand, som vil bidrage til at styrke de Helliges aandelige Enighed. Den, som er i Besiddelse af og som spreder omkring sig nogen modsat Indflydelse, er i større eller mindre Grad under Satans Herredømme, hvis Formaal er at adsplitte og afstedkomme Uenighed. Saa nødvendig er denne Enighed, at næsten alle Slags Velsignelser ere udlovede paa Betingelse af dens Tilstedeværelse. At visse Personer formedelst deres Trofasthed og Udøvelse af personlig Tro, kunne, som vi have mange Exempler paa, bringe Herrens Gaver og Velbehag ned over sig, er sandt nok, men der gives Naadegaver, som ikke kunne erholdes uden formedelst en forenet Samvirken. Naar saadanne større Velsignelser blive givne, sker det formedelst Ansøgernes aandelige Enighed. Naar derimod Uenighed er tilstede iblandt disse, som anraabe for Naadens Trone, er der intet fuldkomment Løfte givet om Bønhørelse.

Kirkens Organisation er det mest fuldkomne styrende Maskineri, som vi have nogen Kundskab om, og dersom enhver enkelt Del deraf er i en sund Tilstand og udfører dens bestemte Funktion paa den rette Maade, vil den mest fuldkomne Enighed existere iblandt Guds Folk. Eftersom Organisationen er fuldstændig, er der en retmæssig Plads for ethvert enkelt Individ, som har forenet sig med Værket. Alle indtage en eller anden Stilling i Forbindelse med det store religiøse Legeme, og en Stilling, som af den rette Myndighed er bleven denne eller hin anvist, burde æres og hædres af Vedkommende, og man burde aldrig prøve paa at slippe fri for den, thi et saadant Forsøg vil i Sandhed foraarsage Disharmoni og Ondt.

Formegen Vigtighed kan ikke tillægges det Nødvendige af at ethvert Individ i Kirken modarbejder Tilbøjeligheden til at ville raade over dem, som præsidere. Den mest fuldkomne aandelige Harmoni burde være fremherskende mellem dem, som præsidere, og dem, som præsideres over. For at dette kan blive Tilfældet, maa begge Parter gjøre deres Pligt. Den, som præsiderer, burde gjøre dette i

Sagtmodighed og Retfærdighed, og den Underordnede skulde lægge Vind paa at lære sine Foresattes Følelser at kjende med Hensyn til saadanne Ting, som vedgaar den Virkekreds, hvori han bevæger sig, og saa handle i Overensstemmelse dermed. En saadan Handlemaade vil have Frembringelsen af Styrke og Magt til Følge.

Spørgsmaal om Et eller Andet kunne maaske opstaa, hvorom en Person ganske ærligt kunde afvige fra hans Foresattes Anskuelser med Hensyn til Maaden og Midler; men det vil dog være den Underordnedes Pligt at sætte sine Foresattes Anskuelser igjennem fremfor sine egne, eftersom Ansvaret deraf paahviler den højere Myndighed. Der siges til samme Tid, at der gives Undtagelser til alle almindelige Regler, og dette kan ogsaa være Sandhed med Hensyn til denne. For Exempel: Dersom den præsiderende Myndighed skulle vælge en Fremgangmaade, som vilde være til Skade for Guds Værk, da kunde det, under visse Omstændigheder, blive den Underordnedes Pligt at hendrage en endnu højere Myndigheds Opmærksomhed til Sagen, forudsat at det ikke var gjort allerede i Forvejen.

Man træffer undertiden paa rastløse Personer, som ikke ere villige til at lade sig lede eller styre, men de ere forholdsvis faa i Kirken, hvilket er et stort Held, thi Modbydelighed for at underkaste sig de Principer og Love, som ere nødvendige for Vedligeholdelsen af god Orden, leder til Splid. Den Anskuelse, som saa mange i Verden nære med Hensyn til de Helliges store Uenighed, beror paa en Misforstaaelse. Man foregiver, at det er Frugten af en slavisk Opofrelse af den menneskelige fri Villie til Fordel for Andre. Sandheden er imidlertid denne, at det er en Virkning, frembragt ved Guds Aand, til hvilken de Hellige ere blevne døbte, forenet med deres Anerkjendelse og Overholdelse af et Princip, som er nødvendigt for Samfundets Velfærd Følgelig opnaas dette heldige Resultat formedelst Lydighed til Sandheden.

Tiden vil komme, da den mest fuldkomne Enighed vil existere i Kirken, ikke alene med Hensyn til aandelige Ting, men ogsaa i timelige Anliggender, thi Evangeliets virkelige Formaal er, at forene Menneskene til et almindeligt Broderskab. En vis Anskuelse, som vi ofte have hørt Apostlen Joseph F. Smith fremsætte og forsvare, har altid forekommet os at være fuldkommen rigtig. Den gaar ud fra, at førend de Hellige kunne blive fuldkommen enige i timelige Anliggender, maa de først komme til en fuldstændig Enighed i aandelige Ting. Dette indbefatter Enighed med Hensyn til Forstaaelsen af Evangeliets Fordringer samt en udelt Villighed til at vise Lydighed dertil, med det udtrykkelige Formaal for Øje at ville opbygge Guds Rige paa Jorden. Enhver Indflydelse, som modarbejder denne sammensmeltende, forenende Bestræbelse, har Intet at gjøre med Kirken i dens Renhed, og de, som lade sig lede deraf, maa nødvendigvis enten frigjøre sig for dens fordærvende Nærværelse eller tilsidst friste den Skjæbne at blive udkastede som Noget, der er ubrugbart for Opbyggelsen af et Samfund, der er organiseret efter et Mønster, hvis Bestemmelse er at tilvejebringe fuldstændig Enighed iblandt Alle, som tilhøre det.

Uagtet Kirken i dens nærværende Stilling endnu ikke er kommen til denne fuldkomne Enighed i alle Ting, er der dog umiskjendelige Beviser for dens stadige Fremskridt mod et højere, aandeligt Maal. At dette i Virkeligheden er Tilfældet fremgaar tydeligt af den Sindsstemning og den herlige Forstaaelse, som har været og endnu er fremherskende blandt Brødrene, som arbejde i denne Mission. Disse Følelser,

der saaledes næsten uden Undtagelse have gjort sig gjældende blandt Brødrene, har bestandig paavirket dem til at erkyndige sig om hvad deres Foresatte forlangte og ønskede af dem, og derpaa have de almindelig efter bedste Evne søgt at handle overensstemmende dermed. Dette røber Tilstedeværelsen af en stor Grad af aandelig Enighed og en højere Udvikling af aandeligt Liv, hvilket netop afstedkommer denne ypperlige Orden i alle Kirkens Anliggender, som er saa tilfredsstillende samt saa lovende for Guds Riges fremtidige Udvikling.

Denne gode Tilstand er ikke frembragt formedelst Tvang eller ved Hjælp af nogen stræng Udøvelse af Myndighed, men er derimod Frugten af en gjensidig Forstaaelse, fælles Ønsker og ædle Formaal, hvori Alle have lige stor Interesse. Denne Indflydelse, der er bleven saa fremherskende blandt de Hellige i Almindelighed, kunne ogsaa for en stor Del tilskrives Ældsternes nidkjære Virksomhed, thi det kan med Sandhed siges, at Stillingen blandt Medlemmerne af de forskjellige Grene beror for en stor Del paa deres Fremgangsmaade, som præsidere over eller virker iblandt dem i en kirkelig Egenskab. Hvor forsigtige burde derfor Herrens Tjenere ikke være i deres almindelige Opførsel og Bevægelser, naar de tydelig kunne se, at deres Vandel ikke alene gjør Indvirkning paa dem selv, men tillige i en stor Udstrækning paa dem, som de virke iblandt og for hvem de burde staa som levende Exempler i Efterlevelsen af de himmelske Sandheder og Principer, som de ere udsendte for at forkynde.

Ankomst.

Efter en hurtig og for denne Aarstid behagelig Rejse ankom her til Staden den 6te ds. tre af vore Brødre fra Zion, nemlig: P. O. Hansen fra Manti, Sven Erickson fra Grantsville og J. P. Olsen fra Salt Lake City.

Broder Hansen, der er vel bekjendt fra sin tidligere Virksomhed i disse Lande og har en fremragende Plads i Kirkens Historie i Skandinavien som en af dem, der i Forening med Apostlen Erastus Snow først bragte Evangeliets Fylde til gamle Norden, kommer nu tredie Gang som Missionær til Danmark; de andre to Brødre have derimod ikke været her før som Missionærer. Vi nedbede den Almægtiges Velsignelser over disse vore Brødre og haabe, at de maa blive i Stand til at udføre meget Godt for Herrens Værks Fremme i disse Lande.

Beskikkelse.

Ældste P. O. Hansen er beskikket til omrejsende Ældste i Kjøbenhavns Konference,
Ældste Sven Erickson til at arbejde i Gøteborg Konference og
Ældste J. P. Olsen til at virke i Aalborg Konference, alle under de respektive Konferencepræsidenters Ledelse.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Pionersdagen.

(Fortsat fra Side 23.)

Tiden i Dag vil ikke engang tillade mig at gjøre en kort Oversigt over Mormonbatallionens Historie. Brødrenes Rejser til Fods omtrent 2000 Mile over tørre og sandige Ørkener, deres Besværligheder ved at hugge dem igjennem de klippefulde og skovrige Bjærgkløfter med deres Oxer, deres lange Marscher over Ørkenens dybe Sand, undertiden foruden Føde og Vand eller tilstrækkelige Klæder, overlæssede med Oppakninger og Geværer, deres Fægtninger med Sletternes rasende og vilde Dyr og de tusinde andre Prøver og Farer, som de gjennemgik, er altsammen Noget, der, hvis det blev strevet, vilde udgjøre en Historie, hvis Lige ikke findes i Menneskeslægtens Aarbøger. Dersom noget andet Selskab af Mænd, dersom Nogen undtagen Israels Ældste, der bleve opholdte og bevarede formedelst de Helliges Tro og Bønner og Guds Velsignelser, havde gjort Forsøg paa at udføre hvad Mormonbatallionen gjorde, vilde deres Ben have blevet efterladte for at blegne paa den store Sandørken, og ikke en Femtedel af dem vilde nogensinde have naaet det stille Havs Kyster.

Efter Batallionens Organisation marscherede den under Oberst Allens Anførsel til Fort Leavenworth. Her blev denne Officer syg og døde. En Tid efter blev det Oberst Cooks Lod at overtage Kommandoen over den tapre Skare. De, som marscherede sammen med ham, kunde forstaa ham meget bedre end jeg nu kan beskrive ham. Jeg tror han besad et bedre Hjærte end hans Sprog undertiden syntes at udvise. Han var en stræng Befalingsmand og ligesom Lord Nelson forventede han, at Enhver vilde gjøre sin Pligt. Men han fik til sine Tider besynderlige Indfald, der flere Gange fik ham til at forsøge, hvorvidt Mormonbatallionen vilde gaa i at adlyde hans Ordre, og dette var stridende mod Fornuftens Regler og god Dømmekraft. For nærmere at oplyse herom, vil jeg, til Fornøjelse for Levningen af Batallionen, som er nærværende her i Dag, hentyde til nogle faa Hændelser, som forefaldt paa Rejsen, og dersom jeg ikke gjengiver enhver Ting nøjagtigt, som det foregik, vil jeg dog prøve paa at komme det saa nær som muligt, ifølge hvad jeg er bleven fortalt af dem, som vare med.

Ved en vis Lejlighed, medens Batallionen var i Færd med at sætte over en Flod, sad Oberst Cook paa sin Mule ved Flodbredden og betragtede sine Mænd. Baaden blev ført af Strømmen saa langt ned i det dybe Vand, at man ikke kunde naa Bunden med Baadshagerne. Obersten bød Mændene at sætte deres Hager ved den anden Side, hvilket de gjorde, men kunde ikke naa Bunden. „Prøv ved den øverste Side," sagde han. Dette gjorde de ogsaa, men kunde ejheller der naa nogen Bund. Obersten svang derpaa sin Hat til dem og sagde: „Mine Herrer, naar I komme ned til den kaliforniske Havbugt, ville I faa hilse Folket fra mig." Han red derpaa bort uden tilsyneladende at bekymre sig om enten de vilde naa Land eller føres ned med Strømmen. Han vendte imidlertid strax tilbage og fandt, at de vare komne i Land. Medens han sad der, red Christopher Layton ned til Floden for at vande sin Mule. Oberst Cook sagde til ham: „Unge Mand, jeg ønsker, at Du skal ride over Floden og bringe et Budskab fra mig til Kaptejn Hunt." Da

det var naturligt for Mændene at adlyde Oberstens Ordre, forsøgte han strax at ride over Floden, men var blot kommen nogle faa Skridt ud, da han saae, at hans Mule ikke kunde klare sig mod Strømmen, hvorfor Broder Layton gjorde Holdt. Obersten raabte: „Gaa videre, unge Mand, gaa videre, unge Mand." Men Broder Layton blev efter et Øjebliks Overvejelse forvisset om, at dersom han vovede det, vilde baade han og hans Mule næppe kunne undgaa at drukne. Obersten selv troede det samme. Broder Layton vendte derfor sin Mule om og red bort, sigende: „Oberst, jeg vil se Dem i H— førend jeg vil drukne mig selv eller min Mule i denne Flod." Obersten betragtede ham for et Øjeblik og spurgte de Omkringstaaende: „Hvad er denne Mands Navn?" „Christopher Layton," var Svaret. „Vel, han er en uforskammet Karl!"

Ved en anden Lejlighed beordrede Oberst Cook Lot Smith til at bevogte en mexikansk Kreaturgaard, og da der fandtes et Kompagni Forenede Staters Kavaleri lejret i Nærheden, bød han Lot Smith, at hvis Mændene kom for at stjæle Gjærdestokkene, skulde han drive dem bort med Bajonetten. Mændene kom ganske rigtigt og omringede Stedet, og medens Lot holdt Vagt ved den ene Side, brøde de ned af Indhegnet ved den anden Side og førte det bort. Da Obersten saae, at Gjærdestokkene vare borte, spurgte han Lot, hvorfor han ikke adlød Ordre. Denne svarede: „Dersom De tror, at jeg vil bajonetfægte med Forenede Staters Tropper fordi de tage et Stykke Træ paa Fjendens Grund til at gjøre Ild med, saa har De taget Fejl af Deres Mand." Lot forventede at blive straffet, og han blev ogsaa sat under Bevogtning, men der blev ikke gjort noget videre ud af Sagen.

Oberst Cook ansatte ved en vis Lejlighed J. G Bigler til at holde Vagt ved hans Telt. Obersten havde en Yndlingsmule, som stod og aad Korn af et Tæppe. En af Fragtmulerne kom til og var den anden behjælpelig med at æde Kornet. Obersten drev den bort flere Gange, men den kom ligesaa ofte tilbage igjen. Tilsidst blev Obersten meget opbragt og spurgte Bigler, om hans Gevær var ladet. Han svarede, nej. „Lad det strax og giv det til mig," sagde Obersten. Broder Bigler var den Mand, som Enhver, der kjendte ham, allermindst kunde forvente vilde spille Obersten noget Puds. Men han tog en Patron, bed den ene Ende af, hvor Kuglen sad, og lod den falde til Jorden, hvorpaa han ladede Geværet med Krudtet og Papiret, satte en Knaldhætte paa og gav det til Obersten. Flere af Batallionens Officerer stode som Tilskuere. Da Mulen kom tilbage for at æde af Kornet og befandt sig kun en halv Snes Alen fra ham, affyrede Obersten den Indholdet af Geværet lige i Hovedet, hvilket kun havde til Følge, at Mulen gav et Snork, vendte sig hurtigt omkring og slog ud efter ham med Bagbenene, hvorpaa den løb et kort Stykke Vej bort, men kom strax tilbage igjen. Dette gav Anledning til betydelig Munterhed blandt Tilskuerne. Det Eneste, som Obersten sagde, da han gav Broder Bigler Geværet tilbage, var: „Unge Mand, dette Gevær var ikke rigtig ladet."

Oberst Cook var af Naturen mere stræng end fortrolig mod sine Underordnede. Naar han gav en Ordre, som Soldaterne ikke fuldkommen forstod, holdt de ikke af at spørge ham derom. En Gang ønskede han at faa noget Staaltraad til at reparere sit Telt med, og han beordrede derfor en af Soldaterne til at gaa til en vis Mand og hente noget Staaltraad, men han talte saa utydeligt, at Soldaten ikke forstod,

hvad han mente. Manden begav sig imidlertid paa Vejen for at forrette Ærindet, men begyndte at tænke paa, at han vidste jo ikke hvad han skulde forlange. Han gik derpaa tilbage til Obersten og spurgte ham om hvad det var han skulde hente. Obersten svarede: „Staaltraad, Staaltraad, Staaltraad, Du fordømte — Du." Soldaten gik til Manden og bad om noget Staaltraad til Oberst Cook. Men Manden havde ingen Staaltraad, hvorfor Soldaten gik tilbage til Obersten med den Besked. „Hvad forlangte Du?" spurgte Obersten. „Jeg forlangte Staaltraad, Staaltraad, Staaltraad, Du fordømte — Du." „Det er nok, det er nok, nu kan Du gaa til dit Telt."

Disse Exempler vil give Eder et lille Indblik i Oberst Cooks Sindelag, men han havde et godt og ædelmodigt Hjærte. Han havde stor Agtelse for Mormonbatallionen, og han talte altid vel om den til Regjeringen og alle Mennesker. Da han i 1858 rejste igjennem Salt Lake City tillige med Oberst A. S. Johnson, blottede han sit Hoved til Ære for Mormonbatallionen — disse 500 tapre Mænd, som han havde ledt 2000 Mile over Sandørkener og gjennem klippefulde Bjærgkløfter, midt under Tørst, Hunger og Møjsommeligheder, i deres Lands Tjeneste. Maa Gud velsigne Oberst Cook og ligeledes Mormonbatallionen og deres Efterkommere. Maa deres Sønner altid have Ret til Præstedømmet og ære Gud samt deres Fædre gjennem alle tilkommende Slægter.

Vi komme nu til Pionererne, til hvis Ære vi have foranstaltet denne store Højtidelighed i Dag. Paa Grund af Sygdom hvilede Præsident Young og Hovedstyrken af Pionerernes Lejr sig øst for Wasatchbjærgene, og den 13de Juli 1847 blev Orson Pratt beskikket til at tage omtrent 23 Vogne og 42 Mænd og gaa med disse i Forvejen for at bane en Vej over Bjærgene. Dette Forløberselskab huggede en Vej gjennem tykke Aspskove samt tætte Krat og Buskads. Orson Pratt og Erastus Snow betraadte først denne Dals Jordbund foran deres eget Selskab den 21de Juli. De nød en behagelig Udsigt over Dalen og vendte samme Aften tilbage til deres Lejr, 1½ Mil oppe i Emigration Canyon.

Den 22de rede Orson Pratt, Geo. A. Smith og syv Andre ind i Dalen, efterladende deres Lejr til at følge efter og anlægge Vej. Da Præsident Young var syg, kjørte han med mig i min Vogn, hvori en Seng, var bleven redt for ham, og vi lejrede os for den Nat ved Kompagniets Hovedstyrke ved East Canyon Creek.

Den 23de ankom Resten af Orson Pratts Forløberselskab til Dalen, fandt en passende Lejrplads og begyndte strax at pløje. Samme Dag gik jeg tillige med Præsident Young og hans Afdeling af Selskabet over Bjærgene og lejrede os omtrent sex Mile fra Mundingen af Emigration Canyon. Vi fandt en meget ujævn Vej, idet vi maatte kjøre over Stubbene af de Træer, som det forudgaaende Kompagni havde fældet.

Den 24de kjørte jeg min Vogn, i hvilken Præsident Yong laa, ind i den aabne Dal; det øvrige af Selskabet fulgte efter. Da vi kom ud af Bjærgkløften, hvor hele Dalen laa udfoldet for vort Blik, drejede jeg min Vogn omkring, saa at dens aabne Side kom til at vende mod Vest, og Præsident Young stod op af sin Seng og betragtede Landet. Medens han beskuede det storartede Billede foran os, blev han for nogle faa Minuter indhyllet i et Syn. Han havde i Forvejen set Dalen i et Syn, og ved denne Lejlighed saae han Zions og Israels tilkommende Herlighed, saaledes som den

skulde blive, naar Folket blev bosat i disse Bjærges Dale. Da Synet var forbi, sagde han: „Det er nok; dette er det rette Sted; kjør videre." Jeg kjørte derpaa til Stedet, hvor Selskabet, som var kommen i Forvejen, havde lejret sig.

Da vi ankom til Lejrpladsen, havde Brødrene begyndt at pløje. Jeg medbragte 2 Skjæpper Kartofler, og jeg besluttede, at jeg hverken vilde spise eller drikke, førend jeg havde plantet dem. Kl. 1 om Eftm. havde jeg dem alle i Jorden, og disse tilligemed de Kartofler, som de andre Brødre havde plantet, blev Grundvolden til Utahs fremtidige Kartoffelavl.

Om Aftenen red jeg i Forening med Heber C. Kimball, Geo. A. Smith og Ezra T. Benson op i Bjærgene langs City Creek for at søge efter Tømmer. Medens vi vare borte paa denne Tur, indtraf en forfriskende Tordenbyge, og det regnede næsten over hele Dalen.

Den følgende Dag (den 25de) var den første Sabbat, som Guds Hellige tilbragte i disse Bjærges Dale, og Geo A. Smith holdt den første Tale, som nogensinde blev holdt her; han efterfulgtes af Heber C. Kimball og Ezra T. Benson om Formiddagen og W. Woodruff, Orson Pratt og W. Richards om Eftermiddagen. Præsident Young, nagtet han var svag, sluttede Forsamlingen med at give nogle gode Raad til de Hellige Han ønskede, at de hverken skulde arbejde, fiske, lege eller gaa paa Jagt om Søndagen, men derimod gaa til Forsamling og dyrke Gud. De, som ikke vilde holde Guds Bud, kunde ikke bo hos os, og Ingen skulde kjøbe eller sælge Land, men Alle burde, uden nogen Bekostning, have saa meget, som de kunde dyrke og Ingen skulde eje det, som ikke var hans eget.

Om Mandagen den 26de gik Præsident Young og de Tolv op paa Ensign Peak* og han sagde, at her var netop et passende Sted at opløfte et Banner for Nationerne, hvorfor vi kaldte Bjærget Ensign Peak. Jeg var den Første, som betraadte dets Top. Vi besøgte ligeledes de hede og varme Kilder.

Den 27de satte Præsident Young og 14 Andre, iblandt hvilke vare otte af de Tolv, over Floden Jordan og rejste vest til Black Rock**; vi gik ned til Stenen tørskoet, hvor der nu er 10 Fod dyb Vand. Præsident Young var den første af Pionererne, som berørte Søens salte Vand. Vi vendte tilbage til Pynten af Bjærget og lejrede os for Natten. Om Morgenen den 28de rejste vi tilbage til vor Lejr, der var beliggende paa det Sted, hvor Saltsøstaden nu ligger, ledsaget af nogle Ute-Indianere, de første, vi havde set. Efter vor Tilbagekomst til Lejren, holdt Præsident Young et Raad med de Tolv og tog derefter en Spaseretur omkring Lejren. Han standsede derefter paa et vist Sted, stødte sin Stok mod Jorden, sigende: „Her skal vor Guds Tempel staa." Det var omtrent midt paa Pladsen, hvor vi nu bygge Templet i denne Stad. Det blev derpaa afgjort ved et Votum, at vi skulde opmaale Store Saltsøstad med dens Kvadrater, Lodder og Gader, omtrent saaledes som det findes i Dag. Ved dette vigtige Tilfælde holdt Præsident Young en interessant Tale, som jeg har nedskrevet i min Dagbog.

Vi tilbragte 33 Dage i Store Saltsødal, opmaalte en Stad, byggede et Fort, indeholdende 10 Akers Land, der beskyttedes paa Østsiden af Blokhuse og

---

* En rundformig Bjærgtop, lidt nord for Staden.

** Den sorte Klippe, beliggende i Saltsøen, omtrent 15 eng. Mile vest for Saltsøstaden.

paa de tre andre Sider af Mure, som opførtes af soltørrede Sten.

Den 26de August sagde vi Farvel til de Faa, som efterlodes i Dalen, en Del af hvilke tilhørte Mormonbatallionen; de bleve efterladte af deres Kammerater paa Grund af Sygdom

Da vi ankom til denne Dal, var den i Sandhed en øde og gold Ørken. Der fandtes ikke Spor af hvide Folk. Vi fandt kun nogle faa nøgne Indianere, som kunde spise en halv Pot stegte Crickets til Middagsmad. Men en stor Forandring er foregaaet med denne øde Ørken. En Slægt er hengaaet. Otte af de tolv Apostle, som vare levende den Gang og af hvilke de fleste vare iblandt Pionererne, ere nu i Aandernes Verden. Orson Pratt, Erastus Snow og jeg selv ere de eneste Overlevende af de Tolv, som vare iblandt Pionererne. I Modsætning til den øde Ørken, som vi den Gang fandt, staar jeg i Dag i et Tabernakel, som er fyldt med omtrent 15,000 Sidste-Dages Hellige, der have fulgt Pionererne ind i disse Bjærges Kamre. Naar vi kaste vort Blik over disse Dale, som den Gang var en Ørken, finde vi, at de blomstre af 150,000 Helliges Industri — af Zions Sønner og Døtre, som ere blevne indsamlede formedelst Guds Befalinger og Jesu Kristi Evangeliums Forkyndelse. Vi, som Pionerer og Guds Folk, opfylde Profetierne og føje et nyt Kapitel til Historien. Dette Tabernakel, hvori vi i Dag befinde os, er det selv samme Tabernakel*, som Esaias saae i et Syn for over 2600 Aar siden, hvilket skulde være til Skygge om Dagen samt et Skjul for Vandskyl og Regn. Vi ere ogsaa i Færd med at opføre vor Guds Hus, som Profeten saae skulde bygges paa Bjærgenes Toppe i de sidste Dage og hvortil Folket skulde strømme. Esaias siger i sit andet Kapitels 3die Vers: „Og mange Folk skulle gaa og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjærg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier, thi af Zion skal Loven udgaa og Herrens Ord af Jerusalem."

Vort hele Liv, Historie og Rejser er bleven omtalt af de gamle Profeter. Eftersom Pionererne kom til denne øde Ørken og de Hellige have fulgt dem for at opfylde Profetierne, for at faa Ørkenen til at blomstre som Rosen, for at saa Sæd ved Bjærgstrømmene og det stille Vand, for at bruge Fyrretræ, Kindtræ og Buxbom til at pryde Guds Helligdoms Sted med og til at gjøre hans Fødders Sted herligt, og eftersom der kun er en Levning tilbage af Pionererne, Mormonbatallionen og Zions Lejr, lad os derfor ære vor Kaldelse med at opbygge Guds Zion og Rige paa Jorden, indtil det Hele er fuldkommengjort, og lad os ikke skuffe dem, som sendte os, ejheller dem, som have set os i Syner og ved Aabenbaringer, men lad os fuldkomme og opfylde vor Bestemmelse til vor himmelske Faders, Englenes og alle gode Menneskers Tilfredshed.

Ved Slutningen af disse Bemærkninger, som den store Forsamling besvarede med et lydeligt Amen, traadte «Union Glee Club» frem og sang Krigssangen: Comrades in Arms», som blev belønnet med velfortjent Bifald. (Forts.)

* I de danske Bibeloversættelser staar der „Hytte." Es. 4, 6.

Af alle Karakterer er Forræderen den mest foragtelige; hvo, som stoler paa ham, fostrer en Slange ved sit Bryst.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Nevada", den 13. Septbr. 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Da vi nu begynde at nærme os Amerikas Land, ville vi sende Dem nogle Linier og underrette Dem om vor Rejses Fortsættelse fra Hull. Efter en heldig og fornøjelig Tur igjennem det smukke England, ankom vi Tirsdag den 31te August om Eftermiddagen til Liverpool, hvor vi bleve indkvarterede paa to Hoteller; her opholdt vi os de to følgende Dage og bleve vel behandlede. Fredag den 3die Septbr. om Eftm. gik vi, tillige med 138 engelske og 38 tyske Hellige, ombord paa Dampskibet „Nevada". Præsident Budge samt flere af Brødrene fra Kontoret i Liverpool besøgte os den følgende Dags Morgen og Selskabet blev organiseret som følger: John Rider, Præsident, George H. Taylor og Peter Reid, Raadgivere, John Kienke, Kaptejn for Vagten, og B. S. Young, Skriver. Organisationen fra Kjøbenhavn for de skandinaviske Helliges Vedkommende stadfæstedes. Derefter bleve de nødvendige Raad og Instruxer givne os af Brødrene Budge, Nicholson og Andre. Vi fandt Alting indrettet paa bedste Maade for Emigranternes Bekvemmelighed. Skibet er inddelt i Kamre med Plads til 24 Personer i hvert; for hvert af disse Kamre blev der udnævnt en Ældste med to Hjælpere til at varetage de Helliges Tarv. Vi forlode Liverpool d. 4de Septbr. Indtil Dato have vi nydt god Behandling, og Skibets samtlige Officerer og Mandskab have været meget imødekommende og venlige imod os. Vor Føde har været god og upaaklagelig og de Syge have faaet extra Forplejning. Vi have ogsaa havt saa behageligt Vejr paa Overfarten, som vi paa denne Aarstid kunde have Grund til at forvente; desnagtet have en Del af Emigranterne været søsyge til sine Tider, og dette var især Tilfældet den 6te, 7de og 8de ds. En Broder fra Svejts er død, hvilket er det eneste Dødsfald, som har indtruffet paa Rejsen. Vi have, trods den temmelig betydelige Søgang, afholdt flere gode Forsamlinger ombord og i Aften skulle vi tale til Skandinaverne. Fred, Enighed og god Forstaaelse har hersket blandt os hele Tiden.

Den 15de Septbr.

Vi have Land i Sigte; Alt vel ombord! De Hellige ere glade og meget taknemmelige til Herren for en saa lykkelig og behagelig Overrejse. I Forening med de andre Brødre i den skandinaviske Mission hilses De paa det Venligste fra Emigranterne og alle de her ombord værende Zionsbrødre. Bedende den Almægtige at velsigne Dem og alle Deres Medhjælpere med en rig Fylde af Herrens Aand og med de nødvendige Evner og Gaver til fremdeles at virke for Guds Riges Fremme i de nordiske Lande, forblive vi

Deres Brødre i Evangeliet,
Jonas Halvorsen, C. C. Asmussen,
A. P. Rose.

Dræbt. Julian Flygare, 11 Aar gammel og ældste Søn af Biskop N. C. Flygare, blev dræbt ved et sørgeligt Ulykkestilfælde, som indtraf d. 14de August i Ogden, Utah, medens han tillige med to andre Drenge legede med nogle Hejseapparater i en ny Bygning, som var under Opførelse. Vi sympathisere hjertelig med Broder Flygare og Familie i deres dybe Sorg.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.